

## KAPITOLA 1



Ava stála na přechodu, když jí zapípal mobil. Vytáhla ho z kapsy a přitom se letmo podívala doleva, jestli něco nejede.

Místo aby se podívala i doprava, vykročila a otevřela si zprávu od svého bratra Roryho ve WhatsAppu. Stálo v ní: *Babička je v nemocnici*. Ava se na telefon zamračila. Nešlo jí na rozum, jak může Rory těch pár slov považovat za vyčerpávající informaci. Další její úvahy ale přerušil klakson autobusu číslo 281.

Vzduch prošlo skřípění brzd a Ava najednou zírала na obrovské čelní sklo a na stěrače. Jako ve zpomaleném filmu uviděla řidičovu tvář s pusou dokořán. Celé tělo se jí napjalo. Cítila, jak její ruka upustila mobil. Čas se zastavil.

Hlavou jí prolétla prchavá myšlenka, že je to vlastně strašný trapas.

A pak – prásk – a už nic víc nestihla. Ucítla jenom ostrou bolest v boku, pak úder do hlavy, jak ji náraz odmrštil na asfalt. Zmocnil se jí pocit nespravedlnosti, protože ještě nebyla připravená zemřít.

## KAPITOLA 2



Sestřička trpělivě čekala, zatímco se Ava znovu pokoušela dovolat bratrovi.

„Hlasová schránka,“ konstatovala Ava omluvně. „Všichni mají zapnutou hlasovou schránku. Nikdo to nebere, zkoušela jsem všechny. Je mi to vážně líto.“ Všichni její přátelé byli na jednání, v metru nebo na obědě a nebyli k zastížení.

„To nevadí.“ Podle jmenovky se sestřička jmenovala Julie Starková. Ava uvažovala, jestli by si ji získala, kdyby ji oslovila křestním jménem – samotné jí bylo trochu nepříjemné, když ji chlapík ve *Starbucks* jednou oslovil Avo, protože jí to každý den psal na kelímek, ale teď by se jí hodil spojenec. Druhou možností byla Tina, další sestra, s níž Julie teď tlumeně mluvila. Tina byla děsivá. Statnou figuru měla vtěsnanou do uniformy, vlasy přísně stažené do ohonu, oči jí těkaly kolem jako hladové šelmě a nic jim neuniklo. To ona Avě oznámila, že ji domů musí doprovodit někdo, kdo na ni příštích čtyřiaadvacet hodin dohlédne, a zároveň zdůraznila, že co nejdřív potřebují uvolnit lůžko.

Kdyby ji tak nestresovalo, že ji tu nemá kdo vyzvednout, Ava by si pobyt v nemocnici možná i užívala. Naškrobená bílá prostěradla, jehněčí kotlety s fazolkami, piškotový koláč s pudinkem a prastaré vydání časo-

pisu *OK!*. Teď ale v jednom kuse nervózně kontrolovala mobil, co chvíli listovala v kontaktech, textovala, posílala zprávy po WhatsAppu, aktualizovala konverzace.

Cítala, jak jí tváře rudnou studem, když zaslechla sestru Tinu šeptat: „Někdo se přece najít musí.“

A tak když jí zapípal telefon, vrhla se po něm. Byla tam zpráva od Roryho: *Nemůžu se urvat. Přijede pro tebe Jonathon.*

Ava si zakryla pusou dlaní. Jak pro ni mohl bratr poslat ze všech lidí zrovna jejího bývalého? Kdyby poslal sekretářku, jednoho z poslíčků na place, kohokoli! Ale ne kluka, se kterým ji dal dohromady a s nímž se před třemi měsíci rozešla.

Rychle se posadila, aby se oblékla a zbavila se toho pitomého nemocničního hábitu se šněrováním vza-  
du, a časopis se přitom se šustěním sesul na podlahu. Zkontrolovala svůj odraz v tom jediném, co měla po ruce: v čepeli nože odloženého na talíři. Načechrala si zplihlé vlasy. Motala se jí hlava. Zastavila se na kraji postele a zvedla oči právě včas na to, aby viděla, jak se k ní nemocniční chodbou loudá Jonathon s poťouch-  
lým úsměvem na tváři.

„Ahoj, Jonathone,“ pozdravila ho s rozpačitým úsměvem na půl pusy, když se s rukama v bok zastavil u nohou její postele.

„Tak tebe srazil autobus, co?“

Přikývla. Pokusila se zvednout, ale cítila se tak malátná, že se zase posadila. Rychle obešel postel a pomohl jí. „Díky,“ zamumlala.

„V pohodě. Nepospíchej.“

Vzpomněla si, jak důvěrně známý pro ni býval jeho obličej. Velké hnědé oči a zdravě červené tváře. Ten

zaskočený pohled, když mu řekla, že podle ní by jim to neklapalo. Že jí vztahy moc nejdu a že si myslí, že není holka pro něj. Že umí být sama, ne v páru. Vzpomněla si, jak se ty oči přimhouřily, když jí řekl: „*To máš pravdu. A zvykej si. Protože já už tě nejspíš vůbec neznám.*“

Teď jenom hýřil veselím a sebevědomím, límeček trička s tmavomodrými proužky zvednutý, veselé oči rozzářené, zatímco Ava byla navlečená v košili s holými zády a dělalo jí potíže udržet se na nohou. Bosá se došourala k závěsu, aby ho zatáhla, ale předběhla ji sestra Tina. Jedním svižným pohybem zápěstí se závěsem cukla, a tím celý proces Avina odchodu popohnala.

„Nepotřebuješ pomoci?“ zeptal se Jonathon, zvedl z podlahy časopis a listoval jím.

Ava zavrtěla hlavou.

Jonathon vyšel před kóji, zatímco si Ava sbírala ponožky. Vyškrábat se na vysokou zeď by ji stálo stejné úsilí jako navléknout si byt jen jednu. Vlna únavy v ní vzbudila touhu zalézt si zpátky pod peřinu. Pokusila se vysoukat se z košile, ale nedosáhla na provázky na zádech. Ruce měla těžké a nemotorné. Zkusila to znovu.

Nakonec se posadila, ruce svěšené podél těla, a se zavřenými očima zamumlala: „Jonathone.“

„Jo,“ houkl a strčil hlavu za závěs.

„Asi budu potřebovat pomoci.“

Viděla to zdvižené obočí, zacukání v koutku rtů. Pak k ní došel a opatrně šňůrky rozvázal. Ava si přidržela košili na těle, vytáhla ruce jednu po druhé z rukávů a on jí pak podal tričko. Cítla, jak se skrytým pobačením pozoruje její snahu obléknout si vršek, aniž by ukázala víc, než bylo nutné. Když ale došlo na úzké

džíny, špičky nohou jí uvízly v nepoddajném denimu, a tak pas zůstal v půli stehen. Musela to vzdát. „Mohl bys mi je prosím pomoci natáhnout?“ zeptala se a přitom v duchu proklínala Topshop. Kdyby nebyla tak vyčerpaná, asi by to ponížení nepřežila.

Když byla konečně oblečená, musela se na chvíli posadit na postel, aby popadla dech. A pak si všimla, že okno za postelí je perfektní zrcadlo, ze kterého na ni teď zíral její bledý obličej rámovaný zplihlými vlasy.

Jonathon jí podal ruku, aby jí pomohl vstát. Váhavě se jí chytila a postavila se.

„Víš, takhle zranitelnou jsem tě ještě nikdy neviděl,“ prohlásil a tlumeně se zasmál jejímu zjevnému znechucení nad tím, že potřebuje pomoc.

Pomalou vyšli ven a sestra Julie je sledovala s takovým výrazem, jako by předpokládala, že jsou rozkošný mladý pár a teď půjdou domů, dají si kuřecí polévku a stulí se na gauči u dalšího dílu *Jak se staví sen*. Sestra Tina vzhledla od přepážky se spokojeným kývnutím a podala Avě brožurku o otřesu mozku se seznamem příznaků, na které si má dát pozor.

Ava by se nejraději schoulila do klubíčka a usnula, ale Jonathon pořád mluvil. „Je to docela šílený, vid? Když si vezmu, že jsme spolu chodili přes půl roku.“ Pak se zarazil, otevřel jí dveře a s širokým úsměvem dodal: „Pořád jsem ale docela dobrá partie, abys věděla, Avo...“

Přinutila se usmát.

Když ji usadil do měkkého koženého sedadla svého volva, tu zranitelnou část jejího já s lehkým otřesem mozku napadlo, že by vážně bylo snadné přitulit se k němu a jen tak se spolu dívat na televizi. Vklouznout zpátky do té hřejivé, uklidňující blízkosti. Vědě-

la ale, že by to nebylo správné. Její zatěžkávací zkouškou byla představa, jak ho představuje matce, kdyby ještě žila. Jak si všichni tři společně dávají odpolední čaj a matka pomalu začíná ztrácet pozornost, zatímco Jonathon zdvořile mluví o své práci, koníčcích, o svém vojenském kondičním výcviku. Ava si představovala, jak mu občas skáče do řeči a připomíná všechny jeho úspěchy a společné zážitky, a v duchu také viděla matčin pochybovačný výraz, jako by se ptala, koho se tím snaží přesvědčit.

Cestou po hlavní ulici se na ni Jonathon ohlédl. „Hodím tě k Rorymu a hned pojedu, dobře? Musím zpátky do práce.“

A Ava pochopila, že ten výrok o „dobré partii“ jí měl jen ukázat, o co přišla. Pro ni žádná varianta *Jak se staví sen* neexistovala, i kdyby si ji sebevíc přála. „Jasně, to mi vyhovuje.“

Když zastavili před viktoriánským dvojdomkem Roryho a Claire, Jonathon vystoupil, aby jí otevřel dveře, ale Ava si je otevřela sama. A tak je za ní alespoň zavřel.

„Máš všechno?“ zeptal se a doprovodil ji na chodník.

Ava přikývla. „Děkuju. Však víš, za...“ Ukázala na svoje oblečení a na auto. „Za všechno.“

„Rádo se stalo, Avo,“ uculil se Jonathon, naklonil se k ní a dal jí rychlou pusu na tvář. Pak zamával na Claire, která právě otevřela dveře domku. Když vklouzl zpátky na své vyhřívané kožené sedadlo, dodal: „Bylo to vlastně dost poučné. Nakouknout pod...“ Neurčitě ukázal na její obličej a tělo, pak si odkašlal a řekl: „Ne doslova. Víš, jak to myslím?“ Pak potřásl hlavou a s rozpačitým zamáváním zabouchl dveře.

Ava sledovala, jak odjíždí, a šedé nebe jí splývalo se silnicí a chodníkem. Neměla čas zabývat se tím, co řekl, protože se k ní už přiřítíl její desetiletý synovec Max.

„Teto Avo! Kde máš obvaz? Máma říkala, že tě srazil autobus. No teda! To je hustý. Muselo to *strašně* bolet!“

Za ním se objevila Claire. „Promiň, že jsem tě nemohla vyzvednout, ale jela jsem pro Maxe na fotbal. Jsi v pořádku?“

Ava se podrbala na hlavě a cítila, jak se jí do očí derou slzy, které zadržovala celý den. Zavrtěla hlavou. „Moc ne,“ zamumlala.

Claire se k ní natáhla a ovinula ruce kolem ní, jako to dělají mámy v televizních reklamách. Po takovém objetí se všechno spraví a voní po jahodách a aviváži. Ava na chvíliku zažárlila na Maxe, který stál na ulici vedle ní, baštil sušenky s čokoládovou polevou a na notebooku, riskantně balancujícím na ruce, sledoval YouTube.

Ava se vymanila Claire z objetí, odhrnula si vlasy z čela a sykla, když na straně hlavy ucítla ohromnou bouli. „Díky,“ řekla švagrové, která chápavě přikývla a postrčila ji dovnitř, do velké světlé kuchyně. Tam se Ava na opačném konci v rohu posadila do omšelé klubovky, hned vedle dvoukřídlych dveří vedoucích na terasu a pečlivě posekaný trávnick.

„Co musíme udělat?“ zeptala se Claire, když postavila na čaj. Ava jí podala brožuru z nemocnice s úlevou, že může na chvíli přenechat všechnu zodpovědnost někomu jinému. Někomu od přírody pečujícím, praktickému a laskavému, kdo teď vytáhl z mrazáku pytlík mraženého hrášku, zabalil ho do utěrky a opatrně jí ho přiložil na hlavu, kdo jí uvařil čaj a přidal do něj cukr

na uklidnění a pak jí došel pro deku přes ramena, i když v domě bylo příjemné teplo.

Claire pocuchala Maxovi vlasy, když kolem něj procházela, a Avu znovu napadlo, jaké má její synovec štěstí.

Telefon jí začal pípat, jak docházely zprávy od přátel, kteří konečně vypadli z kolotoče celodenních jednání a cvičení v posilovně a teď se ptali, jestli je v pořádku a jestli něco nepotřebuje. Ava zavřela oči.

Max se k ní došoural s notebookem a balíčkem sušenek. „Myslíš, že to někdo nahrával, teto? Měli bychom to zkusit najít,“ řekl s plnou pusou. „Mohla bys to poslat do pořadu *Tak neváhej a toč* a potom by se to objevilo na YouTube.“

V tu chvíli bouchly vchodové dveře a ozval se mužský hlas: „To by stačilo, díky, Maxi.“

Max obrátil oči v sloup. „Čau tati,“ odpověděl. Usadil se na opěrku Avina křesla a znovu se věnoval notebooku.

Rory nakráčel do kuchyně jako nějaký byznysmen ve filmu. Sebevědomý a cool, trochu roztěkaný a vystresovaný. Vypadal jako vždycky, jen starší. Vrchní knoflíček na košili měl rozepnutý, blondaté vlasy rozčuchané, rukávy vyhrnuté. Podíval se na Avu.

Ta si s pytlíkem hrášku na hlavě a dekou přes ramena připadala hloupě.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se a naklonil se nad běžovou kuchyňskou linku.

Přikývla.

„Nic zlomeného?“ Natočil si sklenici vody.

Ava zavrtěla hlavou.

„Fajn,“ přikývl a naráz sklenici vypil.



Právě mu chtěla říct, jak je našťvaná, že pro ni poslal Jonathona, když se zeptal:

„Myslíš, že bys mohla cestovat?“

Ava přimhouřila oči. „Proč?“

Rory stiskl rty a nervózně si rukou prohrábl vlasy. Ohlédl se na manželku, která se zastavila ve dveřích. „Bohužel mám špatnou zprávu.“

„Jakou?“ zeptala se Ava. Najednou si vzpomněla na zprávu na WhatsAppu, kterou si četla, než ji srazil autobus.

„Umřela,“ oznámil jí Rory se svou typickou věcností. „Babička umřela.“

Ava cítila, jak se jí tělo zmenšuje.

„Pokojně. Ve spánku,“ řekl a dolil si skleničku. „A ve Španělsku se s těmihle věcmi nepárají. Pohřeb je zítra.“

Ava seděla bez hnutí, snažila se ovládnout spodní ret, aby se jí netřásl, protože před Rorem nechtěla brečet, a nepřítomně si tiskla mražený hrášek na hrud. A přitom si přála, aby dnešek i všechny další dny, co teprve přijdou, byly minulostí.